

kunne sagtens være med til, at man lagde afgifter på ressourceforbrug, også på plasticbeholdere, men så skal det provenu, der kommer ind, bruges til at sænke andre skatter, ellers er det udelukkende med til at forhøje de samlede offentlige forbrugsmuligheder, og det er vi modstandere af.

En anden ting, som borgerne vil opleve næste år, er, at afgifter på vand vil stige. Det er bl.a., fordi en lang række kommuner igennem de seneste år har forbrudt sig ved at bruge af kloakfondsmidler til at bygge og udvide rådhus og andre ting, sådan at man nu for at leve op til de aftaler, der er, er nødsaget til at opkræve ekstra afgifter på vand. Det synes vi er direkte uansvarligt, i betragtning af at det for alvor vender den tunge ende nedad.

Derudover har regeringen jo gjort en særlig dyd ud af at gå ud og foretage forskellige former for opstramninger. Man forhøjer ikke nødvendigvis skatterne. I stedet for gør man det, at man går ud og laver nogle forskydninger i betalingstidspunkter og strammer restancebetingelser f.eks. for parkeringsafgifter. Så kan man sige: Nå ja, men folk kan jo bare betale deres parkeringsbøde, hvis de har fået sådan en. Men også for de betalinger, der kommer fra erhvervslivet, fra landbrug, gartnerier osv., ændrer man tidspunkterne for, hvornår der skal betales moms og afgifter.

Og det argument, der bliver brugt, og som vi har hørt under debatten i dag, er, at virksomhederne jo bare kan betale til tiden. Særligt Det Radikale Venstre har i dag været meget hidsige i retning af at sige, at når nu der er vedtaget nogle afgifter, så skal de betales. Fru Pia Gjellerup deltog i den diskussion og sagde, at når Folketinget har vedtaget nogle skatter og afgifter, så kan man bare betale dem. Rent faktisk har man den opfattelse, at skatter og afgifter jo bare er noget, virksomhederne har til låns, og derfor bør de aflevere dem hurtigst muligt.

Se, hvis den logik skulle være gældende, at man skal betale enhver sit til tiden, så skulle jeg hilse og sige fra alle de virksomheder, som har dom for, at staten ulovligt opkrævede ambidrag, at de glæder sig rent faktisk til snart at få nogle penge retur. Men flertallet i Folketinget er jo så uforskammet, at når det er staten, der skal betale penge tilbage, så sætter man landets dygtigste jurister, hele det offentlige bureaukрати, domstole og alting ind på at forhindre, at de penge kan gå tilbage til de retmæssige ejere, til

trods for at staten har tabt sin sag og skal betale milliarderne tilbage.

Er det derimod en købmand eller en lille smedemester eller en landmand, som har dårlige tider – kunderne har ikke betalt for deres leverancer til tiden, og han har svært ved at få moms afregnet – ja, så vil man nu stramme reglerne og gå ud med bål og brand og jage den pågældende mand eller dame, oven i købet tit med det resultat, at den pågældende virksomhed ikke længere kan overleve. Og så siger man: Hvis ikke de kan betale deres skatter og afgifter til tiden, så er vi parat til at likvidere dem.

Der har vi faktisk den opfattelse i Fremskridtspartiet, at enhver virksomhed er et gode for vort samfund, og hvis virksomheden har brug for lidt ekstra kredittid, jamen så er det for staten kun et likviditetsspørgsmål, og derfor skal det være sådan, at det er borgerne, der får lov til at holde på pengene længst muligt, mens staten må tilrettelægge sin økonomi ud fra lavest mulige opkrævning af skatter og afgifter.

Der er også nogle ting på finansloven og i de love, der er fulgt efter, som har overskriften »midlertidig«. Som almindelige skeptikere er vi altid lidt bekymrede, når ordet midlertidig bliver brugt af en finansminister eller af en regering. For der er en tendens til, at midlertidigt hurtigt bliver permanent, særlig når der er penge involveret. Jeg husker stadig, da daværende statsminister Poul Schlüter erklærede, at realrenteafgiften bare var en midlertidig skat. Den skulle kun gælde et enkelt år for sådan lige at tage toppen af forbruget. Den eksisterer stadig væk, og den er i dag et meget væsentligt bidrag til, at finansministeren kan få finansloven til at hænge sammen.

Så når man i 1998 midlertidig opkræver en enkelt procent, som bliver tvangssopsparet i ATP-fonden, ja, så får både regeringen og Venstre og Det Konservative Folkeparti et forklaringsproblem, når man også fortsætter i 1999. Det kan godt være, man så til den tid kalder det en forhøjelse af arbejdsmarkedsbidraget, lige så vel som det jo allerede optræder på vores forsudsregistrering, ikke som en midlertidig ordning, men som en forhøjelse af vores arbejdsmarkedsbidrag fra 8 pct. til 9 pct. Det kan jo vise sig om et års tid, om jeg får ret.

Det samme gælder de stempelmærker, som man midlertidig forhøjer. Fristelsen vil være stor for finansministeren, når man næste år skal have et finanslovsforslag til at hænge sammen,